

Col·laboracions

ESCOLA CATALANA: UN DRET INDISCUTIBLE

Es molt trist que a l'any 1978, transcorregudes ja 3/4 parts del segle XX, lligats i formant part del món Occidental (el món de la CIENCIA, la TECNICA, i la CULTURA) hàgim de reivindicar, igual que ho feren els nostres avantpassats, el fet indiscutible de la nostra cultura. La cultura i la llengua catalanes.

En un moment de llibertat política i de consolidació democràtica, l'any 1931, semblava que anàvem encaminats a aconseguir la normalitat en la nostra manera de ser. Semblava que mai més ningú ens hauria de discutir la nostra personalitat catalana.

L'any 1938, amb un cop de ploma, es va convertir en il·legal, una vegada més, allò que no es pot negar a cap ésser humà: la llengua i la cultura pròpies.

Tots coneixem la normalitat en que es troben totes dues, encara, avui.

El panorama polític ha canviat. Estem, altra volta, davant d'una consolidació democràtica. Anem, doncs, això és el que pensem, cap a una normalitat en el camp polític i, com a conseqüència d'aquest fet, hi anem, també, en el cultural.

Per aconseguir una vertadera normalització cultural, per aconseguir per sempre més la nostra manera de ser, cal recuperar novament les nostres institucions, i, entre elles, l'escola catalana. D'aquesta ha de sorgir-ne la normalitat i la indiscutibilitat de la nostra cultura.

Cal que tots plegats, pares i professors, conscients de la responsabilitat que tenim com a tals, vegem la necessitat, i el dret, que tenen els nostres fills a fer l'escola en català. Distingim la diferència que hi ha entre ensenyar el català a l'escola i el fer l'escola en català. Fer l'escola en català vol dir, simplement, que a totes les escoles dels Països Catalans cal l'ensenyament de la Cultura Catalana. Avui, a l'hora d'estudiar geografia, història o literatura aprenen de memòria moltes coses llunyanes sense posar-los en contacte, primer de tot, amb allò que tenen a prop i que necessàriament han de conèi-

xer. ¿Per què cal saber de memòria tots els rius d'Amèrica, posem per cas, si abans no s'han conegut experimentalment el Ter, l'Onyar o el Llobregat? ¿Per què s'han d'aprendre els noms de totes les províncies si abans no s'ha conegut directament i sobre el terreny les comarques Gironines, o bé per mitjà de diapositives o projeccions, i la resta dels Països Catalans? ¿Per què han de saber la història de personatges llunyans si abans no descobreixen d'una forma directa el paper que han jugat en la configuració del país on viuen els homes i les col·lectivitats que han forjat el nostre passat?

Recordo haver llegit a la premsa que s'havien fet gestions, croncretament a Alemanya, amb la idea que els nens dels espanyols allà emigrats tinguessin l'escola en castellà. El no rotund dels pares fou total. Estant a Alemanya volen pels seus fills l'ensenyament de la llengua i la cultura alemanyes. Volen pels seus fills la plena integració a la vida cívica i cultural del país on resideixen. Nosaltres que estem a casa nostra no defensarem aquest mateix dret?

No s'hi val a dir que els nens castellano-parlants no entenen el català. Els nens emigrats a Alemanya tampoc entenen l'alemany. Però per evitar que aquest possible fet es converteixi en problema, cal la protecció de les minories culturals residents a Cassà de la Selva (majoritàriament castellano-parlants) implantant l'ensenyament en la seva llengua materna, amb aprenentatge del català com a segona llengua.

Es fa difícil precisar exactament el nombre de persones que tenim el català com a idioma oficial. La xifra dels catalano-parlants es calcula per sobre dels set milions de persones. Heu pensat que això vol dir que de cada cinc espanyols un parta en català? Creieu que es pot continuar menyspreant la nostra llengua? El català, sense necessitat d'exagerar, ocupa el lloc dinouè d'entre les llengües europees, immediatament després del suec i el búlguer, i abans que el bielorrús, el danès, el finès, el norueg, el lituà, l'albanès, l'eslovà, el macedoni,